

Com a delegat del Col·legi d'Advocats de Barcelona al Partit Judicial del Prat de Llobregat, l'activitat d'en Josep Lloret Bosch va més enllà de les quatre parets del despatx: "La meva tasca consisteix a representar la Junta de Govern del Col·legi davant dels òrgans judicials del Prat, assistir els companys en cas d'incidències i actuar d'enllaç entre la seu del Col·legi, ubicada a Barcelona, i els col·legiats del Prat. En general, es tracta d'un càrrec tranquil que no requereix gaire temps, però sí dedicació."

Val a dir que les aptituds personals del nostre entrevistat han estat determinants perquè es decantés cap a aquest ofici: "Des de petit sempre havia tingut una certa tendència a la dialèctica, un tarannà que m'impulsava a buscar el perquè de les coses i intentar fer prevaler la raó. No hi ha cap altra professió en què l'ús de la raó sigui tan imperatiu." Així va ser com, recent encetada la dècada dels setanta, s'incorporava a la facultat de dret de la Universitat Autònoma de Barcelona: "La nostra promoció va inaugurar la facultat, no hi havia ni calefacció." El fred no va ser cap impediment perquè aquell jove decidís, a tercer de carrera, "que volia aprendre la praxis de la professió, de manera que em vaig traslladar a la Universitat Central, els horaris de la qual em permetien combinar els estudis amb la passantia en un despatx de Barcelona."

"Fonamental" és l'adjectiu que, segons el nostre interlocutor, descriu millor aquest període: "Al seu despatx, l'advocat Miquel Rodés em va ensenyar què és un advocat. Gràcies a ell, el dia que em vaig donar d'alta al Col·legi jo ja era capaç d'anar a un jutjat, d'enfrontar-me a un funcionari, d'assistir i d'evacuar qualsevol consulta prèvia explicació del client." Consti que en Josep no desmereix la teoria apresada a les aules, això sí, amb reserves: "Diuem que el sentit comú és el menys comú dels sentits. I, de fet, no totes les lleis semblen dictades pel sentit comú: el darrer Codi civil aprovat no té la qualitat de l'anterior. El redactat del Congrés és cada cop pitjor. En molts casos, articles escrits fa cinquanta anys resulten molt més entenedors. La llei no atempta al sentit comú, però de vegades no hi encaixa gaire."

D'altra banda, "sembla que de vegades la gent oblidí la relació del meu col·lectiu amb la justícia. L'advocat desenvolupa la seva tasca el millor que sap, en benefici del client. Tanmateix, a diferència del que passa amb altres professions, el resultat de la nostra feina no depèn només de nosaltres, sinó que és conseqüència de la perícia o imperícia del jutge, que es pot equivocar en el moment de dictar sentència, un moment que, en la majoria dels casos, triga molt a arribar."

Potser aquesta és una de les raons per què "la majoria de la gent difícilment està predisposada a rebre un consell d'un tercer i a sobre pagar per rebre'l. I aquesta actitud no té res a veure amb el nivell econòmic o cultural de l'individu, perquè jo m'he trobat amb propietaris de grans empreses que havien comès terribles barbaritats, de la mateixa manera que hi ha treballadors que, com que ja han tingut algun problema, a l'hora de donar qualsevol pas consulten l'advocat."

Superada la barrera de la reticència, "quan a mi un client em té confiança, no fa cap moviment sense que jo ho sàpiga. Em truca fins i tot perquè doni un cop d'ull al pis que es vol comprar i, d'aquesta manera, quedar-se tranquil. En altres ocasions, si ens trobem davant d'un document, em diu: 'Llegeixi'l vostè i digui'm si el puc firmar'." Són ciutadans que tenen molt clar que "l'advocat serveix més per no anar al jutjat que per anar-hi." Aquesta resposta per part del client hauria de ser la lògica a l'actitud del nostre interlocutor: "Quan un client m'explica un problema, li dic que el deixi a sobre de la taula i que se'n vagi a casa, que ara sóc jo qui té el problema. El nombre de persones que d'aquesta manera ja es comencen a sentir més descansades és bastant elevat."

També són majoria els que entenen que, en alguns casos, cal que els advocats d'ambdues parts s'asseguin a negociar. Sobre aquesta qüestió el nostre convidat té una anècdota eloqüent: "Com a delegat del Col·legi, de tant en tant organitzo sopars per reunir els col·legues del Prat. Recordo que una vegada un client em va acusar d'haver-me vist al restaurant amb l'advocat de la part contrària i jo li vaig aclarir que el fet que fóssim amics a ell no el perjudicava en absolut." Quines mesures es podrien prendre per evitar situacions incòmodes com aquesta? "Jo crec molt en la publicitat institucional i penso que caldria posar-la en pràctica més sovint, amb la dignitat que ha caracteritzat el darrer anunci publicat pel Col·legi d'Advocats."

Ens preguntem si la integració total a Europa contribuirà d'alguna manera a aquest canvi de mentalitat. En aquest sentit, en Josep assegura que "la d'advocat és de les poques professions locals. Un metge és metge aquí i a París, la seva ciència és la mateixa. L'advocat, en canvi, és diferent a cada país. Aquesta circumstància em fa preveure un horitzó lleugerament difós. Recordo una ocasió en què, a la facultat, em van suspendre un examen de dret internacional on em demanaven un comentari sobre el marc jurídic de la Unió Europea. Vaig acabar la meua resposta dient que no hi creia, i segueixo sense creure-hi, perquè el funcionament d'una norma exigeix que aquesta sigui uniforme per a tothom. A més a més, hi ha d'haver un tribunal eficient que sancioni l'incompliment d'aquesta norma, i aquest organisme europeu tampoc no existeix."

No és aquesta l'única dificultat que el nostre entrevistat preveu: "Els grans bufets poden arribar a expandir-se arreu de la Unió Europea, i això pot provocar un canvi en el *modus vivendi* de l'advocat. De tota manera, jo no oblidó que els grans despatxos on poden arribar a treballar cent advocats coneixedors de tots els temes relacionats amb el dret no ho tindran fàcil per captar la confiança del client. El cert és que molts empleats d'aquestes empreses són acabats de llicenciar la presència dels quals a l'oficina no és permanent. El que el client vol és trobar-te sempre que passa pel despatx o et truca per telèfon, perquè si pogués et trucaria a casa. A la gent no li agrada que els adrexis a un altre company de feina." La seva conclusió és que "aquesta possibilitat no perjudicarà massa l'advocat de poble com jo."

**“No hi ha cap altra
professió en què
l’ús de la raó sigui
tan imperatiu”**

Josep Lloret - El Prat de Llobregat (Baix Llobregat)